

A NEW YORK TIMES ELSŐ SZÁMÚ BESTSELLERÍRÓNŐJE

NORA ROBERTS

NAPLEMENTE IDEJÉN

Egy történet szerelemről, családi kapcsolatokról
és torz szenvedélyekről

1. FEJEZET

A jelen

AZ EGYRE erősödő hajnali fény rózsás árnyalatúra festette a hóval borított hegyeket. Jávorszarvasok bögték, miközben reggeli vándorútjukon átkeltek a ködön, egy kakas kitaratóan kukorékolva igyekezett mindenkit felverni.

Bodine Longbow-nak már csak pár korty kávéja maradt. A konyhaajtóban állva nézte, hallgatta, hogyan veszi kezdetét ez a szerinte tökéletesnek ígérkező novemberi nap.

Amit egyetlen dolog tehetett volna még nagyszerűbbé: ha kap hozzá egy plusz órát. Gyerekkora óta szerette volna, ha egy nap huszonöt órából áll – egyszer még le is körmölte, mi mindent végezhetne el, ha hatvan perccel több állna a rendelkezésére.

Mivel a Föld nem változtatott a forgási szokásain, ő maga lett kénytelen behozni a hiányzó időt azzal, hogy csak ritkán aludt fél hatnál tovább. Mire hajnalodni kezdett, már túl volt a reggeli edzésén – ez pontosan egy órát jelentett –, zuhanyozott, összeszedte magát, felöltözött, megnézte az e-mailjeit és sms-eit, reggelire joghurtot evett (folyton igyekezett meggyőzni magát arról, hogy szereti) müzlivel (amit semmivel sem kedvelt jobban a joghurtnál), és közben a táblagépen megnézte, miféle feladatok várnak rá aznap, és mikor.

Erre nem igazán volt szüksége, mivel kívülről fújta a napi időbeosztását, de Bodine hitt abban, hogy érdemes alaposnak lenni.

Most, hogy már mögötte volt a nap hajnal előtti része, megengedhetett magának pár pillanatot, amelyben kiélvezheti reggeli lattéját – dupla presszókávé magas zsírtartalmú tejjel és egy spriccentésnyi karamellel. (A szíve mélyén megszólaló bíráló hangot azzal áltatta, hogy ez utóbbiról előbb-utóbb le fog szokni.)

Nemsokára befut a háztartás többi tagja is, apja és fivérei, akik már korábban kimentek ránézni az állatállományra, és kiadni a munkát a farmon dolgozóknak. Mivel Clementine szabadnapos volt, Bodine tudta, hogy anyja hamarosan besuhan a konyhába, ahol derűsen, fürgén tökéletes montanai reggelit kanyarít. Miután megetette a három férfit, Maureen rendbe teszi a konyhát, aztán már siet is a Bodine Üdülőközpontba, ahol értékesítési vezetőként dolgozik.

Maureen Bodine Longbow egyfolytában ámulásra készítette a lányát.

Bodine nemcsak abban volt biztos, hogy az anyja egyáltalán nem vágyik arra a bizonyos napi plusz egy órára, de abban is, hogy szüksége sincs rá ahhoz, hogy elvégezzen mindent, amit csak kell, tegyen arról, hogy a házassága továbbra is szilárd alapokon álljon, részt vállaljon két bonyolult üzleti vállalkozásban is – a farm és az üdülőközpont feladataiban –, miközben sikerül az életet is teljes mértékben kiélveznie.

Épp ez villant át Bodine agyán, amikor Maureen besietett. Csinos vonású arcát rövid, gesztenyeszínű fürtök övezték. Élénk pillantású, zöld szemével mosolyogva szemlélte a lányát.

– Jó reggelt, kicsikém.

– Jó reggelt. Nagyszerűen festesz.

Maureen végighúzta kezét a keskeny csípőjére simuló erdőzöld ruhán.

– Ma egyik megbeszélésem a másikat követi. Muszáj jó benyomást keltenem.

Kinyitotta a kamrába vezető régimódi faajtót, benyúlt, és leakasztott egy fehér kötényt a kampóról.

Arra a zöld ruhára egyetlen csepp szalonnaszír sem merészel fröccsenni, gondolta Bodine.

– Csinálnál nekem is egy lattét? – fordult felé az anyja, miközben megkötötte a kötény pántját. – A tied a legfinomabb.

– Persze. Nekem meg mindjárt találkozóm lesz Jessivel. – Ezzel Jessica Baazovra célzott, aki már három hónapja dolgozott rendezvényszervezőként az üdülőközpontban. – Linda-Sue Jackson esküvőjéről kell beszélünk. Linda-Sue tízkor érkezik.

– Hmmm. Apád azt meséli, hogy Roy Jackson mindig telesírja a söröspoharát, amikor felmerül, hogy mennyibe kerül a lánya férjhez menetele, én viszont tudom, hogy Linda-Sue mamája nem adja alább a tökéletes esküvőnél, sőt... Ha képesek lennének leszervezni az angyalok mennyei karát, akkor a lánya az ő dalukra vonulna végig a padsorok között.

– Jessie valószínűleg el tudná intézni, amennyiben megfizetik a dolgot – jegyezte meg Bodine a lattéhoz való tej felgözlésére koncentrálna.

– Remekül beválik, ugye? – Maureen a nyolc gázégős tűzhelyre tett egy óriási serpenyőt, és elkezdte átsütni a szalonnát. – Tetszik nekem az a lány.

– Neked mindenki tetszik. – Bodine átnyújtotta anyjának a lattét.

– Vidámabb az élet, ha kedveled az embereket. Mindenben van valami jó, csak meg kell találni.

– Például Adolf Hitlerben? – érdeklődte meg Bodine.

– Nos, figyelembe véve, hogy miféle alak volt, annyit mindenesetre elmondhatunk, hogy miatta jött létre egy határvonallal, amit soha többé nem akarunk átlépni. Ez tulajdonképpen jó dolog.

– Anyu, nincs senki, aki hozzád fogható lenne – hajolt le hozzá Bodine, hogy pusztít nyomjon az arcára. Már tizenkét éves korában sikerült lefogja 160 centi magas anyját. – De mielőtt elindulnék, annyi időm még van, hogy megterítsem az asztalt.

– Ó, szívem, de hiszen neked is reggelizned kell.

– Ettem joghurtot.

– De azt utálad.

– Csak miközben eszem, egyébként tudom, hogy jól tesz nekem.

Maureen nagyot sóhajtott, kiszedte a szalonnát, hogy lecsepjen róla a zsír, és berakott egy újabb adagot a serpenyőbe.

– Esküszöm, néha olyan, mintha gondosabb anyja lennél magadnak, mint én valaha is voltam.

– Te vagy a világ legjobb anyukája – tiltakozott Bodine, és kiemelte a konyhaszekrényből a hétköznapi használatra való tányérokat.

Maureen már azelőtt meghallotta a lármát, hogy kinyílt volna a hátsó ajtó, amin aztán be is özönlöttek élete férfitársai két kutya társaságában.

– Töröljétek meg a lábatokat!

– Ugyan már, Reenie, mintha bizony elfeledkezhetnénk róla. – Sam Longbow lekapta a kalapját. Maureen asztalához senki sem ültetett le fejfedővel.

Sam több mint 190 magasra nőtt, aminek a legnagyobb részét hosszú lába tette ki. Erős csontozatú, jóképű férfi volt, fekete hajában egy ezüst sáv húzódott, mélybarna szeme sarkát ráncok szabdalják.

Bal oldali metszőfoga kissé ferde volt, ami Bodine szerint elbűvölővé tette a mosolyát.

A hűgánál két évvel idősebb Chase fogasra akasztotta cowboykalapját, majd kibújt a zekéjéből. Magasságát és testalkatát az apjától örökölte, ahogy az összes Longbow gyerek, vonásai, haja és szeme színe azonban az anyját idézte.

A Bodine-nál három évvel fiatalabb Rory mindkét szülőjére hasonlított mélybarna hajával, eleven pillantású zöld szemével és arcvonásaival. Leginkább úgy festett, mint amilyen Sam Longbow lehetett huszonkét éves korában.

– Anyu, tudnál annyi reggelit csinálni, hogy még egy valaki jóllakjon?

Maureen felvont szemöldökkel fordult Chase felé.

– Mindig tudok annyit csinálni, hogy még valaki jóllakjon. És ki az a bizonyos személy?

– Meghívtam Calt reggelizni.

– Hát akkor tegyél ki még egy tányért – utasította az anyja. – Elég régen fordult elő utoljára, hogy Callen Skinner az asztalunknál ült.

– Visszajött?

Chase mindössze egy biccentéssel felelt Bodine kérdésére, aztán már ment is a kávéfőző felé. – Múlt éjjel érkezett meg. Épp beköltözik a konyhába, ahogy megbeszéltük. Szerintem egy rendes reggeli sokat lendítene az ügyön.

Chase feketén itta a kávéját, Rory azonban jó adag tejet és cukrot döntött a magáéba.

– Cal egyáltalán nem úgy fest, mint valami hollywoodi cowboy – jegyezte meg közben.

– Legifjabb gyermekünk számára ez csalódás – jegyezte meg Sam, miközben kezét mosott a hatalmas, beépített mosogatónál. – Rory abban reménykedett, hogy Cal majd csörgő sarkantyúval, tükörfényesre suvickolt csizmában, ezüstpántos kalapban jár-kel.

– Na de hogy ezek közül egy sem? – Rory vett a szalonnából. – Szinte ugyanolyan, mint amikor elment innen. Talán idősebb kicsit.

– Egy évvel sem öregebb nálam. És igazán hagyhatnál nekünk is abból a szalonnából.

– Van még – közölte békésen Maureen, és felemelte az arcát, amikor Sam lehajolt, hogy megcsókolja.

– Reenie, olyan csinos látványt nyújtasz, akár egy elegáns desszertes doboz. És a szagod is éppolyan finom.

– Egész délelőtt megbeszéléseim lesznek.

– Ha már szóba kerültek a megbeszélések... – Bodine az órájára pillantott. – Mennem kell.

– Ó, szívem, nem maradhatnál egy kicsit, hogy üdvözlöd Callent? Hiszen majdnem tíz éve láttad utoljára azt a fiút.

Nyolc éve, pontosított magában Bodine, és be kellett ismernie, hogy kíváncsi Calre. De...

– Sajnálom, nem lehet. Majd úgyis találkozunk... ahogy veletek is – fordult apjához, és pusztit nyomott az arcára. – Rory, az irodában át szeretnék veled venni néhány dolgot.

– Ott leszek, főnök.

A lány horkantva felnevetett, és indult az előtér felé, ahová korábban már betette napi anyagokkal megtömött táskáját.

– Délutánra megjön a hó – kiabálta vissza, belebújt a kabátjába, felvette kalapját, kesztyűjét, nyaka köré tekerte a sálját, aztán kilépett a reggeli hidegbe.

Úgy egyperces késésben volt, ezért szaporán szedte a lábát a kisteherautójáig. Tudta eddig is, hogy Callen visszatér, hiszen ott volt a családi kupaktanácson, amikor eldöntötték, hogy felveszik a farmra főlovásznak.

Amennyire csak vissza tudott emlékezni, Callen mindig is Chase legjobb barátja volt. Bodine számára először az élete megkeserítője volt, majd teljesen beleesett a fiúba, bár ezt titkolta, és aztán előlről kezdődött az egész: élete megkeserítője, rajongása titkos tárgya.

Azt már képtelen volt felidézni, hogy épp hogyan érzett Callen iránt, amikor a fiatalember elhagyta Montanát. Miközben kigurult a farmon átvezető útra, melyen keményre és barázdásra fagyott a ledöngölt hó, hirtelen ráébredt arra, hogy Callen annyi idős sem volt, mint Rory, amikor elment otthonról.

Úgy húszéves lehetett, számolgatta magában, és nyilván elég ingerült meg dühös, mivel elvesztette az öröksége jelentős részét. Azt a földdarabot, amit Sam Longbow vett meg Skinneréktől, amikor a fiú apjára „rossz idők jártak” – ahogy azt jól nevelten megfogalmazták.

Callen apjára azért jártak rossz idők, mert a jó időket mind elverte szerencsejátékon. Bodine nem egyszer hallotta az apjától, hogy Mr. Skinner milyen elmondhatatlanul pocsék játékos volt, de úgy függött a szerencsejátéktól, mint mások az alkoholtól.

Így hát Callen Skinner útra kelt, hogy szerencsét próbáljon, amikor már alig ötven angol holdnyi maradt csak a birtokból, amit pedig biztosan nagyon szeretett.

Chase szerint Cal elég sokra vitte, mivel végül filmforgatásokon dolgozott lovakkal.

És most, hogy meghalt az apja, az anyja megözvegyült, a nővére férjhez ment és lett egy kisgyereke (a másikkal pedig épp terhes volt), Callen visszatért.

Bodine eleget hallott az ügyről ahhoz, hogy tudja, a megmaradt Skinner-birtok nem ér annyit, mint amekkora jelzálog és adósság terheli. A főépület üresen áll rajta, mivel Mrs. Skinner odaköltözött a missoulai takaros kis házba, ahol a lánya élt a családjával, és ahol Savannah-nak meg a férjének volt egy kézműves termékeket árusító boltocskája.

Bodine úgy sejtette, a családja hamarosan újra összeül, hogy megbeszéljék a megmaradt ötven angol holdnyi terület megvásárlását, és autózézés közben el is tűnődött azon, hogy a farm vagy inkább az üdülőközpont járna jobban a földterülettel.

Fel kellene újítani a házat, morfondírozott magában, aztán csoportoknak kiadni. Vagy rendezvényekre. Kisebb esküvőkre, vállalati bulikra, családi összejövetelekre.

Vagy talán nem kellene sem időt, sem pénzt ölni bele, hanem lebontani, és valami újat építeni a helyére.

Megfordult a fejében néhány lehetőség, amikor áthaladt a lóherés logóval díszített Bodine Üdülőközpont feliratú kapuív alatt.

Miközben rákanyarodott a belső útra, észrevette, hogy már égnek a fények a Kereskedelmi Állomáson, ahol nyitáshoz készült az első műszakba beosztott személyzet. Ezen a héten épp egy bórdíszműves árukat és eszközöket felsorakoztató bemutató volt soron, ami biztosan odacsábít néhányat az üdülőközpont késő őszi időszakot választó vendégei közül. Rory dinamikus marketinges csapatának köszönhetően akár olyan látogatók is felbukkanhatnak, akik nem az üdülőtelepen tartózkodnak, épp csak ebédelni ugrottak be az Abrakostarisznyába.

Bodine lefékezett a széles tornácú, hosszú, alacsony épület előtt, amely a recepciónak is otthont adott.

A látvány mindig büszkeséggel töltötte el.

Még világra sem jött, amikor az anyja, a nagymama és déd-nagymama összeültek, és megszületett az üdülőtelep gondolata. A terv végrehajtásában a nagymama, Cora Riley Bodine vállalta az irányító szerepét.

Az eredetileg egyszerű, fizetővendégeket fogadó vadnyugati farm olyan fényűző üdülőteleppé nőtte ki magát, ahol a vendégek ötcillagos étteremben étkezhetnek, és személyre szabott szolgáltatásokban részesültek, legyen az kaland, kényeztetés, rendezvények, szórakoztatás vagy más. Mindezt azon a több mint harmincezer angol holdnyi területen, amely egyébként magába foglalta a lótényésztesre specializálódott farmot is. És mindehhez ott van még a Montana nyugati vidékét jellemző csodálatos táj, futott végig a lány fején, miközben kiszállt a kisteherautóból.

Besietett az épületbe. Pár vendég épp a rendesen megrakott, lobogó lángú kandalló előtt élvezte reggeli kávéját.

Helyeslően biccentett, amikor megcsapta orrát a sütőtök és szegfűszeg őszi illata, és mindössze intett egyet a pult felé,

mert szeretett volna mielőbb beérni az irodájába, hogy előkészítse a napot. Aztán mégis visszakanyarodott, amikor meglátta, milyen vadul integet neki Sal, az élénk természetű, vörös hajú recepciós, akit Bodine általános iskolás kora óta ismert.

– Csak gondoltam, szólok, hogy Linda-Sue az imént telefonált, mert egy kicsit késni fog.

– Mindig késik.

– Igen, de ezúttal meg is említette, nem egyszerűen elkésett. El kell még mennie, hogy felvegye az anyját.

A hírtől Bodine gondosan megtervezett napjának szilárd talapzatán megjelent az első repedés. – Az anyja is eljön a megbeszélésre?

– Sajnálom – mosolygott rá szomorkásan Sal.

– Hát, ez főleg Jessie problémája lesz, de azért köszönöm a figyelmeztetést.

– Jessie még nem futott be.

– Semmi baj, én jöttem korán a megbeszélésre.

– Mindig korán jössz – kiabálta Sal a távozó Bodine után, aki épp befordult az üdülőközpont igazgatói irodája felé vezető folyosóra. A *saját* irodája felé vezető folyosóra.

Tetszett neki a helyiség mérete. Elég nagy volt ahhoz, hogy értekezleteket tarthasson benne a személyzettel vagy az igazgatósággal, de közben nem túl nagy, így ezek a találkozók bensőségesek és személyesek maradhattak.

A kettős ablakon át rálátott a kikövezett ösvényekre, annak az épületnek egy részére, amelyben az Abrakostarisznya és az ennél jóval elegánsabb étterem, a Csarnok volt, és a hegyek felé hullámváz elnyúló földekre.

Nagyanyja régi íróasztalát szándékosan úgy állította fel, hogy az ablaknak háttal üljön, és így megakadályozza, hogy elkalandozzon a figyelme. Volt még két magas támlájú bőrszéke, amelyek helye eredetileg a régi farmépület dolgozószobájában volt, és egy kisebb kanapéja – hajdan az anyja használta –, amit Bodine élénk, a nyári ég kékjét idéző szövetvel húzatott be.

A sarokban álló fogásra akasztotta a kabátját, kalapját és sálját, aztán tenyerével lesimította a haját – fürtjei feketék voltak, mint az apjáé, és hosszú, a hátára lelógó fonatban fogta össze őket.

A nagyapjára hasonlított – legalábbis özvegyen maradt nagyanyja mindig ezt mondta. Bodine látott róla fényképeket, és el kellett ismernie, hogy tényleg emlékezett a fiatal, végzetes sorsú Rory Bodine-ra, aki a huszonharmadik születésnapja előtt vesztette életét Vietnamban.

A fiatalembernek merész pillantású, zöld szeme és széles szája volt, a felsőajka dúsabb az alsónál. Hullámos, fekete hajával ellentétben Bodine-é egyenes szálú volt, de egyforma volt magas járomcsontjuk, apró, harcias orruk és fehér, írekre jellemző bőruk, amely tengernyi napvédő krémet igényelt.

A nő azonban szeretett arra gondolni, hogy a nagyanyja komoly üzleti érzékét örökölte.

A pulthoz lépett, amin egy elviselhető kávét készítő kapszula kávéfőző állt, aztán a bögréjével letelepedett az íróasztalhoz, hogy átnézze az első két találkozásához készített jegyzeteit.

Épp egy egyidejűleg bonyolított telefonhívás és e-mail-írás végén járt, amikor Jessica belépett az irodájába.

Maureenhez hasonlóan a nő ruhát viselt, csak az övé feltűnő, vörös holmi volt, amit rövid, krémszínű bőrdzsekivel párosított össze. Alacsony szárú, ám magas sarkú csizmája öt perccel sem bírt volna a hóban, viszont árnyalatában tökéletesen illett a ruhához – mintha ugyanazzal a festékekkel festették volna mindkettőt.

Bodine egyszerűen kénytelen volt csodálattal adózni a nő könnyed és tévedhetetlen stílusának.

Jessica elegáns kontyba fogta össze melírozott szőke haját, ahogy munkanapokon általában. Rúzsa – a csizmához hasonlóan – ugyanolyan színű volt, mint a vörös ruha, és remekül illett ívelt járomcsontjához, keskeny, egyenes orrához és tiszta, gleccserkéék szeméhez.

Leült, hogy megvárja Bodine telefonbeszélgetésének végét, de addig is elővette dzsekije zsebéből a saját mobilját, és végiggörgőzött valamin.

Bodine befejezte a hívást és hátradőlt.

– A Western Írók Szövetségének koordinátora keresni fog egy háromnapos összejövetel és az ezt követő bankett ügyében.

– Időpontok már vannak? Résztvevők száma?

– Kilencvennyolc főre tervezik. Ami a dátumokat illeti, január kilencedikén érkeznének, és tizenkettedikén távoznának.

– Most januárban?

Bodine elmosolyodott.

– Meghiúsult az eredeti helyszínre vonatkozó tervük, úgyhogy kapkodniuk kell. Ellenőriztem a beosztásunkat, és szerintem beleférnek. Az ünnepek után úgyis van egy nyugalmasabb időszak. Két napon át fenntartjuk a Malmot a konferencia ülései és a bankett számára, meg a koordinátor által igényelt számú faházat. A nő... Mandy a neve... úgy tűnt, jó szervező, csak most kicsit kétségbeesett. Már átküldtem neked, anyának és Rorynak az e-mailt a részletekről. A költségvetésükbe beleférünk.

– Rendben. Beszélek a koordinátorral, megtudom tőle az étkezésre vonatkozó elképzeléseiket, a közlekedést, hogy milyen tevékenységek érdeklík őket, és így tovább. Írók?

– Aha.

– Akkor odaszólok a Vadnyugati kocsmába. – Jessica valamit beírt a mobiljába. – Még nem szerveztem rendezvényt írók számára úgy, hogy végül ne óriási italszámlába torkolt volna.

– Ez nekünk nem rossz hír. – Bodine a kávéfőző felé bökött hüvelykujjával. – Szolgáld ki magad.

Jessica válaszképpen megemelte azt a jellegzetes, élénkzöld színű, egyedül a Bodine Üdülőközpontban kapható, hőszigetelt bögrét, amiben általában vizet hordott magával.

– Hogyan vagy képes kávé nélkül élni? – töprengett őszinte értetlenséggel Bodine. – Meg kóla nélkül. Hogyan lehetséges pusztán vízen élni?

– Mert a víz mellett ott van még a bor is. És a jóga, a meditáció.

– De ezektől leginkább elalszik az ember.

– Ha jól csinálod, akkor nem. Tényleg nem ártana többet jógázni. És ha meditálnál, akkor valószínűleg kevesebb kávéra lenne szükséged.

– A meditáció csak eszembe juttatná mindazt, amit sokkal szívesebben csinálnék. – Bodine hátradőlve ide-oda forgott a székén. – Nagyon tetszik a dzsekid.

– Köszönöm. A szabadnapomon átmentem Missoulába pénzt költeni. Ami egyébként legalább olyan jót tesz az elmének és a léleknek, mint a jóga. Sal említette, hogy Linda-Sue késik egy kicsit, és... micsoda hír! Az anyja is vele jön.

– Igen, ez a legújabb. De majd megbirkózunk vele. Ötvennégy faházat vesznek ki három napra. Az esküvői próbavacsora, a szertartás, a fogadás... Gyakorlatilag csak ők lesznek a Zen Zónában az esküvő előtti napon, és emellett terveznek más mulatságokat is.

– Az esküvőig már csak négy hét van hátra, szóval nincs túl sok idő arra, hogy meggondolják magukat, és megint változtassanak valamin.

Bodine gúnyosan mosolyogva biggyesztette el az ajkát.

– Ismered Dolly Jacksont, nem?

– Dollyval elboldogulok.

– Inkább te, mint... bárki más – jutott elhatározásra Bodine. – Vegyük át, hogy mi az, amit tudunk.

Végigfutottak a listán az elejétől a végéig, és épp áttértek egy kisebb társaság ünnepi rendezvényére, amelyre egy héttel karácsony előtt kerül majd sor, amikor nyílt az ajtó, és Sal dugta be rajta a fejét.

– Linda-Sue és anyukája.

– Azonnal megyünk. Várj csak, Sal! Addig is rendelj nekik mimóza koktélt.

– Ez a beszéd!

– Okos húzás – jegyezte meg Jessica a recepciós távozását követően. – Kicsit kényezteted őket, kicsit megpuhítod őket.

– Linda-Sue nem olyan szörnyű. Chase gimiben járt vele úgy nagyjából öt percig. – Bodine felállt, és lesimította sötétbarna mellényét. – Viszont a mimóza biztosan nem árt. Gyere, vár a munka.

A csinos, vonzó domborulatokkal bíró, könnyen összevartható Linda-Sue két kezét a melle előtt összekulcsolva fel-alá járkált a hallban.

– El tudod képzelni, anyu? Hogy minden fel van díszítve karácsonyra... a fák, a fények, a tűz lobog, mint most is... És Jessica azt mondta, a Malom valósággal ragyogni fog.

Miközben a lányát hallgatta, Dolly gyorsan lefirkantott valamit a magával hozott, téglá vastagságú, hófehér esküvői dossziéba.

A tekintete enyhén eszelősen csillogott.

– És vörös bársony... nem világos, hanem sötétvörös... A fehér szőnyeg helyett, amit az ösvényre akartunk teríteni ott, ahol a szán megáll. Sokkal jobban kiemeli majd a ruhádat. És komolyan mondom, kelleni fog egy hárfás... vörös bársonyruhában, olyan elegáns arany szegéllyel... Ő zenél majd, mialatt mindenki bevonul és leül.

Jessica nagy levegőt vett.

– Még több mimóza koktél kellene.

– Igazad van. – Mielőtt csatába indult volna, Bodine mosolyt erőltetett az arcára.

Bodine negyven percet volt hajlandó rászánni az „elegáns”, aranyozott dekorációban bővelkedő esküvőre, aztán menekülőre fogta. Jessica három hónapja dolgozott náluk rendezvényszervezőként, és ez idő alatt bebizonyosodott róla, hogy képes elboldogulni egy válogatós anyukával meg a tétovázó, idegeskedő menyasszonnyal.

Egyébként is be volt tervezve egy találkozója az ételért és innivalókéért felelő beosztottjával, meg kellett válaszolnia az egyik sofőr néhány kérdését, és szerette volna kipipálni a listájáról a főlovászával folytatott beszélgetést is.

Irodájától úgy fél mérföld hosszú, kanyargósan emelkedő, murvával beszórt út vezetett a BSZK-hoz, a Bodine Szabadidőközponthoz, de mihelyt kilépett a csípősen friss levegőre, azonnal elhatározta, hogy nem autóval megy, inkább gyalog.

Szinte meg tudta szimatolni a havat a levegőben, és úgy tippelte, hogy még a délután közepe előtt elkezd esni. Egyelőre azonban csak a vizeskék égen tornyosuló felhőket lehetett látni.

Elballagott a zöld Kia kisautók mellett, amiket az üdülőttelep vendégei használhattak itteni tartózkodásuk alatt (szigorúan csak a birtok határain belül), aztán ráfordult a keskeny, murvával felszórt útra, és hirtelen teljesen egyedül találta magát.

Mindkét oldalon hóval borított földek terültek el. Megpillantott három őzet, amint épp átvágtattak a mezőn – vastag téli irhájuk sötétebb árnyalatú volt, fehér hátsójuk fel-felvillant.

Amikor meghallotta egy sólyom rikoltását, felnézett, aztán figyelte, ahogy lustán köröz a levegőben. Az üdülőközpontra vonatkozó hároméves tervében jelentős szerep jutott a solymászatnak, és már az első éve végére komoly előrelépést tett ezen a téren.

A szél felkapta a földről a havat, ami csillogó porfelhőként kavargott a nő körül. Bodine csizmája hangosan kopogott a keményre fagyott talajon.

A BSZK közelében valami mozgásra lett figyelmes – az istállóból valamelyik alkalmazott épp áthajtott néhány lovat az időjárástól védett karámba. A szél felé sodorta a meleg lószagot, amelybe belevegyült a beolajozott bőr, a széna és takarmány illata is.

Amikor a vastag zekét és barna Stetson kalapot viselő férfi felé pillantott, Bodine üdvözlésképpen felemelte a kezét. Abe

Kotter épp egy tarka kanca szőrét keféltette, de most megpaskolta a tomporát, aztán elindult a nő felé.

– Havazni fog – szólalt meg Bodine.

– Havazni fog – biccentett a férfi. – Denverből jöttek ketten, lovagolni akartak. Nem kezdők, szóval Maddie elvitte őket kicsit messzebbre. Most ért vissza.

– Majd szólj, ha bármelyik állatot át akarod küldeni a farmra, vagy másik jószágra kicserélni.

– Rendben. Gyalog jöttél a főépületből?

– Sétálni akartam, meg friss levegőn lenni. De tudod, mit, azt hiszem, felnyergelek egy lovat, azon megyek vissza, és közben útba ejtem a Bodine-ház hölgyeit.

– Üdvözetem mindenkinek. Majd én felnyergelek, Bo. Három Zoknira nagyon is ráfér egy kis testmozgás. Az én öreg csontjaimat pedig megkímélnéd ezzel.

– Még hogy öreg csontok... a nagyanyád térde kalácsát.

– Hatvankilenc leszek februárban.

– Ha azt állítod, hogy ez öreg, akkor ne lepődj meg, ha a nagyjaim céltáblának tekintik öreg csontjaidat.

A férfi felnevetett, hátralépett, és tovább csutakolta a tarka lovat.

– Talán igazad van, de akkor is kiveszem azt a téli szabadságot, amiről beszéltünk. Lemegyünk Arizonába meglátogatni a bátyámat, a feleségem meg én. Karácsony után azonnal indulunk, és áprilisig ott leszünk.

Bodine arcizma sem rezdült, pedig nagy volt a kísértés.

– Hiányozni fogsz te is, meg Edda is.

– Ahogy az évek múlnak, úgy lesz egyre nehezebb minden tél. – Abe felemelte a ló lábát, aztán elővett egy patatisztító kést, hogy rendbe tegye. – Télén úgysem akarnak annyian lovas túrára menni, meg ilyesmik. Maddie átveheti tőlem a munkát, pár hónapon át el fog boldogulni a lovakkal. Jó feje van, józanul gondolkodik.

– Beszélek vele. Bent van? Egyébként is be kell mennem, hogy váltsak pár szót Matt-tel.

– Most épp bent. Addig előkészítem Három Zoknit.

– Köszönöm, Abe. – A nő elindult, de pár lépés után megfordult, és visszament a férjhez. – Mi az ördögöt művelsz majd Arizonában?

– Itt csapjon belém a ménkű, ha tudom, azt leszámítva, hogy nem fogok fázni.

Odabent Bodine tett egy kört. A hatalmas, pajtára emlékeztető épületben tavasztól októberig csoportok készültek fel a vadvízi evezésre, quad terepjárművel vagy lóval tett kirándulásokra, marhaterelésre és különféle túrákra.

Mihelyt azonban rendesen havazni kezdett, a nagy nyüzsgés alábbhagyott, s az üres épületben visszhangot vert csizmája kopogása, miközben az íves pult mögött álló, szabadidős tevékenységek szervezésével megbízott menedzsere felé tartott.

– Hogy vagy, Bo?

– Megvagyok, Matt, legyen ennyi elég. És te?

– Elég nyugis minden ahhoz, hogy megpróbáljuk utolérni magunkat. Van egy sífutó csoportunk, épp kint vannak, egy másik agyaggalamb-lövészetre ment. Holnapra egy tizenkét fős család lovas túrát kért, erről szóltam Chase-nek. Azt mondta, hogy Cal Skinner visszajött, és hogy majd ő foglalkozik a dologgal.

– Így van.

Bodine váltott néhány szót Matt-tel a leltárról, és arról, hogy milyen felszerelést, milyen eszközöket kell pótolni, aztán elővette a mobilját, amiben rögzítette a megjegyzéseit arról, hogy milyen plusz szabadidős tevékenységeket akart megbeszélni a Jackson-esküvővel kapcsolatban.

– Küldök egy e-mailt, amiben megírom az összes részletet. Egyelőre csak arról gondoskodj, hogy nagy vonalakban legyen minden, hívj be mindenkit, akire szükség lehet hozzá.

– Értem.

– Abe azt mondta, hogy Maddie itt van valahol.

– A női mosdóban.

– Oké. – A lány a mobiljára pillantva megnézte, hogy hány óra van, aztán visszacsúsztatta a zsebébe. Nagyon várta már, hogy ellovagolhasson a nagyikhoz, de aztán tényleg vissza kell mennie az irodájába. – Akkor várok pár percet.

Odaballagott az üdítő automatahoz. Jessicának igaza volt, tényleg több vizet kellene innia. Csakhogy ő egyáltalán nem vizet akart, hanem valamit, ami édes és pezseg. Egy nyavalyás kólára vágyott.

A fene essen Jessie-be, gondolta, bedugdosta a pénzérméket, majd kivette a palack vizet.

Épp ingerülten kortyolt egyet belőle, amikor Maddie ki lépett a mosdóból.

– Hahó, Maddie.

Bodine a lovasza felé indult. Úgy találta, hogy Maddie mintha sápadt lenne, és bár azonnal visszamosolygott rá, a szeme fáradtnak tűnt.

– Szia, Bo. Most jöttem vissza a lovas túráról.

– Hallottam róla. Jól vagy? Mert mintha kicsit nyúzott lennél.

– Jól vagyok – legyintett Maddie, aztán sóhajtott egy nagyot. – Van annyi idő, hogy leülj velem egy percre?

– Persze. – A helyiségben több asztalka állt szétszórva, Bodine az egyik felé mutatott. – Minden rendben? Mármint itt? És otthon?

– Minden szuper. Tényleg szuper. – Maddie, aki a barátnője volt, amióta csak az eszét tudta, most leült, és hátratulta kalapját, amelynek karimája alól kilátszott állig érő, mézszőke haja. – Terhes vagyok.

– Terhes... Maddie! Ez remek! Hát nem remek?

– Remek, csodálatos és elképesztő. Meg egy kicsit ijesztő. De Thaddel úgy gondoltuk, miért várnánk. Csak múlt ta-

vasszal házasodtunk össze, és azt terveztük, várunk egy évet, kettőt. De aztán azt mondtuk, minek tennénk. Szóval neki-láttunk...

Felnevetett és ujjával rákoppintott Bodine vizespalackjára.

– Kaphatok ebből egy kortyot?

– Az egész a tied lehet. Maddie, annyira örülök! Jól érzed magad?

– Az első két hónapban napjában háromszor rókáztam. Reggel ébredéskor, ebédidőben és vacsora tájt. Hamarabb el-fáradok, mint régen, de az orvos szerint ez mindig így van. És az okádással állítólag most már hamar felhagyok. Nagyon remélem. Talán már el is kezdődött ez a szakasz, mert az előbb épp csak émelyegtem, de nem öklendeztem. Már ez is valami.

– Thad nyilván cigánykereket hány örömeiben.

– Igen.

– Hány hónapos terhes vagy?

– Szombaton leszek tizenkét hetes.

Bo kinyitotta a száját, aztán becsukta, majd visszavette a vizet, hogy igyon egy kortyot.

– Tizenkét hét...

Maddie sóhajtott egyet, és az alsó ajkába harapott.

– A legszívesebben azonnal szóltam volna neked, de minden könyvben azt mondják, hogy várj, míg túl nem jutsz az első három hónapon, az első trimeszteren. Senkinek sem beszélünk a dologról, csak a szüleinknek... nekik egyszerűen muszáj volt... és még ezzel is vártunk egy hónapot.

– Egyáltalán nem tűnsz terhesnek.

– Majd fogok. Igazság szerint a farmerom dereka már most olyan szűk, hogy egy karabinerrel kapcsoltam össze.

– Viccelsz!

– Dehogy. – Hogy bizonyítson, Maddie fellibbentette az ingét, és megmutatta Bónak a kis ezüstszínű karabi-
nert. – És nézd meg ezt is.

Leemelte a kalapját, és lehajtotta a fejét, hogy láthatóvá váljon, szőke haja tövénél úgy három centiméternyire már meglátszik az eredeti barna szín.

– Azt mondják, nem szabad festenünk a hajunkat. Esküszöm, addig le sem veszem a kalapom, míg a baba meg nem születik. Azóta nem láttam ezt a színt, hogy tizenhárom éves koromban először segítettél nekem befesteni azzal a Nice'n Easy hajfestékkal.

– Amiből egy keveset arra akartunk használni, hogy szőkére fessünk egy tincset a hajamban, ami aztán inkább rikitó sütőtöksárga lett.

– Szerintem menő volt. Bo, én ugyan a szívem mélyén mindig is szőke voltam, most egy időre terhes barna lesz belőlem. Dagadt, kacszáza járó, ötpercenként pisilő barna csaj.

Bodine nevetve visszaadta barátnőjének a vizet. Maddie ivás közben megsimogatta egyelőre laposnak tűnő hasát.

– Másképpen érzem magam, komolyan, és ez valahogy olyan csodás. Bodine, anya leszek.

– Egészen kivételes anya leszel.

– Ezt már én is elhatároztam. De... szóval van még valami, amit nem szabad csinálnom.

– A lovaglás.

Maddie biccentett, aztán újra ivott egy kicsit.

– Ebbe nehezen akartam belemenni. Jézusom, hiszen egészen kicsi korom óta lovagolok. De az orvos ragaszkodik hozzá.

– Ahogy én is. Maddie, te ma lovas túrán voltál...

– Tudom. Szólnom kellett volna Abe-nek, de gondoltam, előbb neked mondom el. Abe folyton arról beszél, hogy milyen feladatokat veszek át tőle most télen, míg elutazik. Nem akartam megemlíteni, mert tényleg nagyon szeretne elmenni, de el tudtam képzelni, hogy akkor inkább letenne róla.

– Abe nem tesz le az utazásáról, te pedig nem ülsz nyeregbe addig, míg az orvosod meg nem engedi. Ez van, és kész.

Maddie újra az ajkába harapott, ami világosan jelezte, mennyire aggódik. Kinyitotta, majd visszacsavarta a vizespalack kupakját.

– Ott vannak a lovaglórák is.

– Arra is lesz ember. – Valamit ki fogok találni, fogadkoztam magában Bodine, hiszen ez a dolgom. – Azért a lovak mellett akad egyéb munka is a lovagláson kívül, Maddie.

– Tudom. Már így is átvettem a papírmunka egy részét. Tudok csutakolni, abrakoltatni, vezethetem a lószállító autót, kivihetem kocsival a vendégeket a Lovasközpontba. Aztán csinálhatom...

– Megmondom, mit csinálhatsz. Szerezhetsz egy listát az orvosodtól, amin rajta van, hogy mit szabad csinálnod, és mit nem. Ami a „szabad” felirat alatt van, azt folytatod. Amit pedig a „nem szabad” alatt sorol fel, azt abbahagyod.

– De az a helyzet, hogy az orvosom szörnyen óvatoskodó, és...

– Én is az vagyok – szakította félbe Bodine. – Vagy megkapom a listát, amit be is tartasz, vagy elbocsátlak.

Maddie duzzogva hátradőlt a széken.

– Thad szólt, hogy pontosan ezt fogod mondani.

– Mégsem egy idiótához mentél férjhez. És szeret téged. Ahogy én is. Most pedig menj szépen haza, vége a munkának.

– Ó, egyáltalán nem kell hazamennem...

– Hazamész – ismételte el Bo. – Szundítasz egyet. Utána felhívod az orvosodat, és közlöd a pasassal...

– Nő.

– Mindegy. Közlöd vele, hogy állítsa össze azt a listát, és küldje el neked és nekem is. Aztán majd meglátjuk. A legrosszabb, ami történhet veled, az lesz, hogy néhány hónapra székre cseréled a nyeret. – Bodine elvigyorodott. – Meg fogsz hízni.

– Alig várom.

– Az jó, mert így lesz. Most pedig indulás haza. – Bodine felállt, és a barátnőjéhez hajolt, hogy erősen megölelje. – Gratulálok.

– Köszönöm. Köszönöm, Bo. Mielőtt elmennék, még szólok Abe-nek is. Azt mondom, hogy te mindenről gondoskods, jó?

– Tedd azt.

– Sőt ha már itt tartunk, elmondom mindenkinek. Azóta várok erre, mióta rápisiltem arra a pálcikára. Hé, Matt! – Maddie felállt, és megpaskolta a hasát. – Terhes vagyok!

– Szent ég!

Bodine aztán már csak azt látta, hogy a férfi átveti magát a pult felett, és rohan, hogy felkapja Maddie-t.

A kisbabáról először a szülőknek szólnak, szögezte le magában, miközben kifelé tartott. De itt azért elég sokan vannak, akik rokonnak számítanak.